

Toxikologie vs. virologie: Rockefellerův institut a zločinný podvod s dětskou obrnou

resetheus.org/toxikologie-vs-virologie-rockefelleruv-institut-a-zlocinny-podvod-s-detskou-obrnou

14. prosince 2022

články

F. William Engdahl

14. 12. 2022

Překlad

Eva Mertlíková

|

Zdroj

DOKUMENT

Jedním z důsledků údajně nového viru SARS-CoV-2, který se veřejně objevil v roce 2019, je, že virologie byla v médiích povýšena na téměř božskou úroveň. Původ virologie a její povýšení do vedoucí role v dnešní lékařské praxi chápe jen málokdo. K tomu je potřeba se podívat na počátky a politiku prvního amerického lékařského výzkumného ústavu, Rockefellerova institutu pro lékařský výzkum, dnešní Rockefellerovy univerzity, a jejich aktivity v souvislosti s virem, o němž tvrdily, že je virem dětské obrny.

V roce 1907 propukla v New Yorku epidemie nemoci, která poskytla řediteli Rockefellerova institutu, dr. Simonu Flexnerovi, skvělou příležitost prohlásit se za objevitele neviditelného „viru“ způsobujícího onemocnění, které bylo svévolně nazváno poliomyelitida. Slovo poliomyelitida znamená jednoduše zánět šedé hmoty míšni. V tom roce bylo asi 2 500 obyvatel New Yorku, většinou dětí, postiženo nějakou formou poliomyelitidy, včetně ochrnutí a dokonce úmrtí.

Flexnerův podvod

Nejpozoruhodnějším aspektem celé ságy s dětskou obrnou v USA v první polovině 20. století byla skutečnost, že všechny klíčové fáze této záležitosti byly řízeny lidmi napojenými na Rockefellerovu lékařskou kabalou. Tento podvod začal tvrzením ředitele Rockefellerova institutu Simona Flexnera, že on a jeho kolega Paul A. Lewis prokázali patogen, okem neviditelný, dokonce menší než bakterie, o němž tvrdili, že v řadě ohnisek v USA způsobil paralyzující onemocnění. Jak na tento nápad přišli?

V článku publikovaném v roce 1909 v časopise Journal of the American Medical Association (JAMA) Flexner tvrdil, že spolu s Lewisem virus způsobující poliomyelitidu úspěšně „pasážovali“ na několika opicích. Začali tím, že do mozku opic injekčně aplikovali nemocnou míšni tkáň mladého chlapce, který zemřel pravděpodobně

na následky viru. Poté, co opice onemocněly, byly suspenze z jejich nemocných míšních tkání injekčně aplikovány do mozků dalších opic, které rovněž onemocněly.

Lékaři Rockefellerova institutu tvrdili, že tak prokázali příčinnou souvislost mezi záhadnou nemocí a virem poliomyelitidy. Nic takového však neudělali. Flexner a Lewis dokonce přiznali: „Vůbec se nám nepodařilo objevit bakterie, ať už na nátěrových preparátech, nebo v kulturách, které by mohly být příčinou onemocnění; a protože během našich dlouhých sérií množení viru na opicích se ani u jednoho zvířete neprokázaly v lézích koky popsané některými předchozími badateli a z námi studovaného lidského materiálu se nám nepodařilo získat žádné takové bakterie, domnívali jsme se, že je lze z úvahy vyloučit.“ To, co pak udělali, byla ničím nepodložená, bizarní domněnka, nikoli vědecké tvrzení. Svou hypotézu o virovém exogenním původci učinili faktem, aniž by pro to měli jakýkoli důkaz. Tvrdili: **„Z tohoto důvodu... infekční agens epidemické poliomyelitidy patří do skupiny nepatrných a filtrovatelných virů, které dosud nebyly s jistotou prokázány pod mikroskopem.“** Z tohoto důvodu?

Simon Flexner jednoduše tvrdil, že to „musí“ být virus dětské obrny, který opice zabíjí, protože jiné vysvětlení nenašli. Ve skutečnosti po jiném zdroji nemocí nepátrali. Nebyl to žádný vědecký důkaz. Byla to divoká spekulace: „...dosud nebyly s jistotou prokázány pod mikroskopem.“ Přiznali to v následném článku v časopise JAMA z 18. prosince 1909 s názvem THE NATURE OF THE VIRUS OF EPIDEMIC POLIOMYELITIS.

Takzvaný „virus“, který injekčně aplikovali opicím, byl jen stěží čistý. Obsahoval také blíže neurčené množství kontaminujících látek: „rozmixovanou míchu, mozek, výkaly, a dokonce i mouchy byly rozemlety a injekčně aplikovány opicím, aby vyvolaly ochrnutí.“ Existence viru způsobujícího poliomyelitidu neboli dětskou paralýzu, jak se jí obecně říkalo, nebyla vědecky prokázána ani v dubnu 1955,

kdy Jonas Salk získal od americké vlády schválení pro vakcínu proti dětské obrně. Existence viru nebyla prokázána dodnes. Všichni lékaři přijali Flexnerovo tvrzení, že se „musí“ jednat o virus.

Rockefellerův institut, Flexner a Americká lékařská asociace

Rockefellerův institut byl založen z financí společnosti Standard Oil Johna D. Rockefellera v roce 1901 jako první americký biomedicínský institut. Vzorem mu byl francouzský Pasteurův institut (1888) a německý Institut Roberta Kocha (1891). Jeho první ředitel Simon Flexner sehrál klíčovou a nejzločinnější roli v rozvoji toho, co se stalo uznávanou americkou lékařskou praxí. Rockefellerovým cílem bylo zcela ovládnout americkou lékařskou praxi a přeměnit ji, alespoň zpočátku, v nástroj propagace léčivých přípravků odpovídajících zájmům Rockefellerů. Do té doby chtěli monopolizovat léčivé přípravky vyráběné při rafinaci ropy, podobně jako už předtím monopolizovali obchod s ropou.

V době, kdy šéf Rockefellerova institutu Simon Flexner publikoval své neprůkazné, ale vysoce uznávané studie o dětské obrně, zařídil, aby jeho bratr Abraham Flexner, učitel bez lékařského vzdělání, vedl společnou studii Americké lékařské asociace (AMA), Rockefellerovy rady pro všeobecné vzdělávání a Carnegieho nadace, kterou založil Rockefellerův blízký přítel Andrew Carnegie.

Studie z roku 1910 nesla název „Flexnerova zpráva“ („The Flexner Report“) a jejím zdánlivým cílem bylo prozkoumat kvalitu všech lékařských škol v USA. Výsledek zprávy byl však předem daný. Vazby mezi dobře zajištěným Rockefellerovým institutem a Americkou lékařskou asociací (AMA) vedly přes zkorumpovaného šéfa AMA George H. Simmonse.

Simmons byl rovněž redaktorem vlivného časopisu Journal of the American Medical Association (JAMA), který byl dodáván přibližně 80 000 lékařů v celé Americe. Nad sdružením lékařů měl údajně absolutní moc. Kontroloval rostoucí příjmy z reklamy

farmaceutických společností, které v jeho časopise propagovaly lékařům AMA své léky, což byl velmi výnosný obchod. Byl klíčovou součástí Rockefellerova lékařského převratu, který měl zcela předefinovat přípustnou lékařskou praxi od ozdravné či preventivní léčby k používání často smrtelně nebezpečných léků a nákladných operací. Jako šéf AMA si Simmons uvědomil, že konkurence ze strany velkého počtu lékařských škol, včetně tehdy uznávané chiropraxe, osteopatie, homeopatie a přírodní medicíny, snižuje příjmy jeho lékařů AMA, protože počet lékařských škol vzrostl z přibližně 90 v roce 1880 na více než 150 v roce 1903.

Abraham Flexner, bývalý ředitel soukromé školy, v roce 1909 navštívil různé lékařské školy v USA a doporučil, aby byla uzavřena celá polovina ze 165 lékařských škol, které označil za „nevyhovující“. Tím se snížila konkurence ze strany jiných přístupů léčení nemocí. Nemilosrdně se zaměřili na tehdy rozšířené naturopatické lékařské školy, chiropraktické a osteopatické školy i nezávislé alopatické školy, které se nechtěly připojit k režimu AMA. Rockefellerovy peníze pak šly do vybraných škol s podmínkou, že profesori budou prověřeni Rockefellerovým institutem a učební osnovy se zaměří na léky a chirurgii jako léčbu, nikoli na prevenci, výživu a toxikologii jako možné příčiny a řešení. Školy musely přijmout Pasteurovu teorii choroboplodných zárodků, podle které jeden choroboplodný zárodek odpovídá jedné nemoci. Rockefellerem ovládaná média zahájila koordinovaný hon na čarodějnice proti všem formám alternativní medicíny, proti bylinným lékům, přírodním vitamínům a chiropraxi – proti všemu, co nebylo kontrolováno Rockefellerovými patentovanými léky.

Do roku 1919 Rockefellerova rada pro všeobecné vzdělávání a Rockefellerova nadace vyplatily lékařským fakultám Johns Hopkins University, Yale University a Washington University v Saint Louis více než 5 000 000 dolarů. V roce 1919 poskytl John D. Rockefeller dalších 20 000 000 dolarů v cenných papírech „na podporu lékařského vzdělávání ve Spojených státech“. To by bylo srovnatelné

s dnešními asi 340 miliony dolarů, což je obrovská částka. Stručně řečeno, Rockefellerovy finanční zájmy se ve 20. letech 20. století zmocnily amerického lékařského vzdělávání a lékařského výzkumu.

Vytvoření virologie

Toto převzetí medicíny, podporované nejvlivnější lékařskou organizací AMA a jejím zkorumpovaným šéfem Simmonsem, umožnilo Simonu Flexnerovi doslova vytvořit moderní virologii podle Rockefellerových pravidel. Velmi kontroverzní Thomas Milton Rivers jako ředitel virologické laboratoře Rockefellerova institutu zavedl ve 20. letech 20. století virologii jako samostatný obor, oddělený od bakteriologie. Uvědomili si, že mohou mnohem snadněji manipulovat tvrzením, že smrtícími patogeny jsou neviditelné choroboplodné zárodky neboli „viry“. Ironií osudu termín „virus“ pochází z latiny a znamená jed.

Virologie, redukcionistický lékařský podvod, byla výtvořem Rockefellerovy lékařské kabaly. Tento vysoce důležitý fakt je dnes pohřben v dějinách medicíny. Za původce nemocí, jako jsou právě neštovice, spalničky nebo poliomyelitida, byly označeny neviditelné patogeny zvané specifické viry. Pokud by vědci dokázali neviditelný virus „izolovat“, teoreticky by mohli najít vakcínu, která by lidi před onemocněním ochránila. To byla jejich teorie. Pro Rockefellerův kartel farmaceutických společností, k němuž tehdy patřily společnosti American Home Products (která lživě propagovala léky bez prokázaného účinku, jako byl Preparation H na hemoroidy nebo Advil proti bolesti), Sterling Drug (která po první světové válce převzala americká aktiva včetně Aspirinu německé společnosti Bayer AG), společnosti Squibb, Monsanto, Winthrop Chemical, American Cyanamid a její dceřiná společnost Lederle Laboratories, to byl obrovský přínos.

Výzkumníci virů v Rockefellerově institutu kromě tvrzení o objevu viru poliomyelitidy brzy tvrdili, že objevili viry způsobující pravé neštovice, příušnice, spalničky a žlutou zimnici. Poté oznámili „objev“ preventivních vakcín proti zápalu plic a žluté zimnici. Všechny tyto „objevy“ oznámené institutem se ukázaly jako falešné. Díky kontrole výzkumu v nové oblasti virologie mohl Rockefellerův institut ve spolupráci se Simmonsem v AMA a jeho stejně zkorumpovaným nástupcem Morrisem Fishbeinem propagovat nové patentované vakcíny nebo „léky“ ve vlivném časopise AMA, který dostával každý lékař v Americe, jenž byl členem AMA. Farmaceutické společnosti, které odmítaly platit za reklamu v časopise AMA, byly z AMA vyloučeny.

Kontrola výzkumu obrny

Simonu Flexnerovi a vysoce vlivnému Rockefellerovu institutu se v roce 1911 podařilo dosáhnout toho, že příznaky, které byly označovány jako poliomyelitida, byly začleněny do amerického zákona o veřejném zdraví jako „nakažlivá, infekční nemoc způsobená virem přenášeným vzduchem“. Přestože i oni sami přiznali, že neprokázali, jak se nemoc do lidského těla dostává. Jak zdůraznil jeden zkušený lékař v lékařském časopise v roce 1911: „Naše současné znalosti o možných způsobech nákazy jsou založeny téměř výhradně na práci, která byla provedena v tomto městě v Rockefellerově institutu.“ V roce 1951 dr. Ralph Scobey, kritik ukvapeného přístupu Rockefellerova institutu v otázce nákazy dětskou obrnou, poznamenal: „Ten se samozřejmě spoléhal spíše na pokusy na zvířatech než na klinické výzkumy...“ Scobey také poukázal na nedostatek důkazů, že poliomyelitida je nakažlivá: „...děti postižené touto nemocí byly drženy na běžných nemocničních odděleních a ani jeden z ostatních pacientů nemocničních oddělení nebyl touto nemocí postižen.“ Obecný postoj v té době byl shrnut v roce 1911

takto: „I přes nedostatek absolutních důkazů se nám zdá, že v nejlepším zájmu komunity by bylo, kdybychom na nemoc pohlíželi z hlediska nakažlivosti.“ (sic).

Tím, že příznaky poliomyelitidy byly klasifikovány jako vysoce nakažlivé onemocnění způsobené neviditelným, údajným exogenním neboli z vnějšku pocházejícím virem, Rockefellerův institut a AMA dokázaly přerušit jakýkoli seriózní výzkum alternativních vysvětlení, jako je expozice chemickým pesticidům nebo jiným toxinům, které by vysvětlily sezónní propuknutí nemoci a ochrnutí, dokonce i úmrtí, většinou u velmi malých dětí. To mělo mít fatální následky, které trvají dodnes.

Na scénu přichází DDT

Ve svém prohlášení před Sněmovnou reprezentantů USA z roku 1952, v němž se zabýval možným nebezpečím chemických látek v potravinách, dr. Ralph R. Scobey uvedl: „Téměř půl století se výzkumy poliomyelitidy zaměřovaly na předpokládaný exogenní virus, který se dostává do lidského těla a způsobuje toto onemocnění. Způsob, jakým je nyní formulován zákon o veřejném zdraví, ukládá pouze tento typ vyšetřování. Na druhou stranu nebyly provedeny žádné intenzivní studie, které by určily, zda tzv. virus poliomyelitidy je, či není autochtonní chemickou látkou, která se do lidského těla vůbec nedostává, ale je pouze důsledkem exogenního faktoru nebo faktorů, například jedu v potravinách.“ Toxiny jako příčina nebyly zkoumány, a to navzdory rozsáhlým důkazům.

Během 30. let 20. století, kdy došlo k hospodářské krizi a poté k válce, bylo zaznamenáno jen několik nových velkých ohnisek poliomyelitidy. Avšak bezprostředně po skončení druhé světové války drama kolem dětské obrny výrazně eskalovalo. Počínaje rokem 1945 bylo každé léto v celé Americe diagnostikováno a hospitalizováno stále více dětí s poliomyelitidou. Méně než 1% případů bylo ve

skutečnosti vyšetřeno pomocí krevních testů nebo testů moči. Asi 99% bylo diagnostikováno pouze na základě příznaků, jako akutní bolest končetin, horečka, žaludeční nevolnost a průjem.

V roce 1938 byla s podporou Franklina D. Roosevelta, údajné oběti dětské obrny, založena Národní nadace pro dětskou obrnu (March of Dimes), která sháněla dary osvobozené od daně na financování výzkumu dětské obrny. Německý lékař a výzkumník dr. Henry Kumm přijel do USA a v roce 1928 nastoupil do Rockefellerova institutu, kde zůstal až do roku 1951, kdy nastoupil do Národní nadace jako ředitel výzkumu obrny. Ke Kummovi se v Národní nadaci připojil další klíčový veterán Rockefellerova institutu, takzvaný „otec virologie“ Thomas M. Rivers, který předsedal poradnímu výboru nadace pro výzkum vakcín a dohlížel na výzkum Jonase Salka. Tyto dvě klíčové postavy Rockefellerova institutu tak kontrolovaly finanční prostředky na výzkum dětské obrny včetně vývoje vakcíny.

Během druhé světové války, kdy byl stále ještě v Rockefellerově institutu, byl Henry Kumm konzultantem americké armády, kde dohlížel na terénní studie v Itálii. Tam Kumm řídil terénní studie pro použití DDT proti tyfu a malarickým komárům v bažinách poblíž Říma a Neapole. DDT bylo patentováno jako insekticid švýcarskou farmaceutickou firmou Geigy a její americkou pobočkou v roce 1940 a poprvé povoleno pro použití u vojáků americké armády v roce 1943 jako obecný dezinfekční prostředek proti vším, komárům a mnoha dalším druhům hmyzu. Až do konce války šla téměř veškerá produkce DDT v USA na použití v armádě. V roce 1945 chemické společnosti dychtivě hledaly nové trhy. A našly je.

Počátkem roku 1944 americké noviny triumfálně informovaly, že tyfus, „obávaná pohroma, která provázela každou velkou válku v dějinách,“ již pro americké vojáky a jejich spojence není hrozbou díky DDT, novému armádnímu přípravku, který „zabíjí vši“. Při experimentu v Neapoli američtí vojáci poprášili více než milion Italů

DDT rozpuštěným v kerosinu (!), čímž zničili vši, které šířily tyfus. Henry Kumm z Rockefellerova institutu a americká armáda věděli, že, jak řekl jeden výzkumník: „DDT je jed, ale pro válku je dostatečně bezpečný. Každý člověk, kterému by DDT uškodilo, by byl akceptovanou válečnou obětí.“ Vláda USA „omezila“ zprávu o insekticidech vydanou Úřadem pro vědecký výzkum a vývoj v roce 1944, která varovala před kumulativními toxickými účinky DDT u lidí a zvířat. Dr. Morris Biskind v článku z roku 1949 poznamenal: „Jelikož DDT je kumulativní jed, je nevyhnutelné, že dojde k rozsáhlé intoxikaci americké populace.“ V roce 1944 Smith a Stohlman z Národního institutu zdraví (NIH) po rozsáhlé studii kumulativní toxicity DDT zdůraznili: „Toxicita DDT v kombinaci s jeho kumulativním účinkem a vstřebatelností z kůže představuje pro jeho použití jednoznačné zdravotní riziko.“ Jejich varování byla výše postavenými úředníky ignorována.

Místo toho bylo po roce 1945 v celé Americe DDT propagováno jako nový zázračný, „bezpečný“ pesticid, podobně jako o tři desetiletí později Roundup s glyfosátem od společnosti Monsanto. Tvrdilo se, že DDT je pro člověka neškodné. Nikdo ve vládě však toto tvrzení seriózně vědecky neověřoval. O rok později, v roce 1945, když válka skončila, americké noviny vychvalovaly nové DDT jako „zázračnou“ látku, jako „zázrak“. DDT bylo označeno za „jeden z největších vědeckých objevů druhé světové války“.

Navzdory ojedinělým varováním před neověřenými vedlejšími účinky, že se jedná o perzistentní, toxickou chemickou látku, která se snadno hromadí v potravním řetězci, schválila vláda USA v roce 1945 DDT k obecnému použití. Úřad pro kontrolu potravin a léčiv (FDA), ovládaný zájmy Rockefellerů-AMA-farmaceutických společností, stanovil jako „bezpečný“ obsah DDT v potravinách do 7 ppm, přestože to nikdo neprokázal. Chemické společnosti vyrábějící DDT zásobovaly tisk fotografiemi a anekdotami. Noviny nadšeně informovaly o tom, jak se nová zázračná chemická látka DDT testuje na jihu USA proti komárům, kteří údajně přenášejí malárii, a také o

„ochraně arizonských vinic, sadů v Západní Virginii, bramborových polí v Oregonu, kukuřičných polí v Illinois a mlékáren v Iowě.“
Koncem 40. let 20. století bylo DDT v USA všude.

Americká vláda tvrdila, že DDT je na rozdíl od arsenu a dalších insekticidů používaných před válkou pro člověka neškodné, dokonce i pro kojence, a může se volně používat. Počínaje rokem 1945 města jako Chicago postříkovala veřejné pláže, parky a bazény. Hospodyňky si pořizovaly domácí aerosolové rozprašovače DDT, aby jimi postříkaly kuchyň a zejména dětské pokoje, dokonce i jejich matrace. Zemědělcům bylo řečeno, aby DDT stříkali své plodiny a zvířata, zejména dojnice. V poválečné Americe DDT propagovaly především Rockefellerovy farmaceutické společnosti, jako American Home Products se svým aerosolovým sprejem DDT Black Flag, a společnost Monsanto. V letech 1945 až 1952 vzrostla výroba DDT v USA desetinásobně.

Když po roce 1945 v USA údajné případy dětské obrny prudce vzrostly, byla bez jakýchkoli důkazů rozvíjena teorie, že ochromující onemocnění dětskou obrnou se nešíří kvůli toxickým pesticidům jako DDT, ale že jej přenáší komáři nebo mouchy na lidi, především na malé děti nebo kojence. Hlavní zprávou bylo, že DDT může bezpečně ochránit vaši rodinu před ochromující obrnou. Počet oficiálně evidovaných případů dětské obrny vzrostl z přibližně 25 000 v roce 1943 před civilním používáním DDT v USA na více než 280 000 případů v roce 1952, kdy dosáhl svého vrcholu, což je více než desetinásobný nárůst.

V říjnu 1945 bylo DDT, které používala americká armáda pod dohledem Henryho Kumma z Rockefellerova institutu, jak již bylo uvedeno, povoleno vládou USA k všeobecnému použití jako insekticid proti komárům a mouchám. Vědci, kteří s tím nesouhlasili a kteří varovali před toxickými účinky DDT na lidi a zvířata, byli umlčeni. Rodinám bylo řečeno, že DDT může zachránit jejich děti před obávanou dětskou obrnou tím, že zabije obávaný hmyz.

Americké ministerstvo zemědělství doporučovalo farmářům, aby v boji proti komárům a mouchám omývali dojnice roztokem DDT. Kukuřičná pole byla letecky postříkována DDT, stejně jako ovocné sady. DDT však bylo neuvěřitelně perzistentní a jeho toxický účinek na rostliny a zeleninu byl takový, že jej nebylo možné smýt. V letech 1945 až 1952 se množství DDT aplikovaného postříkem na území USA rok od roku zvyšovalo. Nápadně se zvyšoval i počet případů poliomyelitidy u lidí.

Nejhorší epidemie dětské obrny

Počátkem 50. let 20. století se v americkém Kongresu a mezi zemědělci stále více upozorňovalo na možná nebezpečí spojená s intenzivním používáním pesticidů – nejen DDT, ale také ještě toxickejšího BHC (hexachlorbenzen). V roce 1951 Morton Biskind, lékař, který úspěšně vyléčil několik stovek pacientů s otravou DDT, svědčil ve Sněmovně reprezentantů USA o možné souvislosti mezi paralytickou obrnou a toxiny, konkrétně DDT a BHC. Uvedl:

„Zavedení insekticidu DDT k nekontrolovanému obecnému použití veřejností a řady ještě smrtelnějších látek, které následovaly, nemá v historii obdoby. Není pochyb o tom, že žádná jiná lidstvu známá látka nebyla nikdy předtím vyvinuta tak rychle a rozšířena bez rozdílu na tak velké části Země v tak krátké době. Je to o to překvapivější, že v době, kdy bylo DDT uvolněno k veřejnému použití, bylo již v lékařské literatuře k dispozici velké množství údajů, které ukazovaly, že tato látka je pro mnoho různých druhů zvířat mimořádně toxická, že se kumulativně ukládá v tělesném tuku a že se objevuje v mléce. V té době bylo také zaznamenáno několik případů otravy DDT u lidí. Tato pozorování byla téměř zcela ignorována nebo nesprávně interpretována.“

Biskind dále koncem roku 1950 v Kongresu vypověděl: „Počátkem minulého roku jsem publikoval řadu pozorování o otravě DDT u člověka. Od doby krátce po poslední válce bylo lékaři po celé zemi pozorováno velké množství případů, u nichž se vyskytovala skupina příznaků, jejichž nejvýznamnějším rysem byla gastroenteritida, trvale se opakující nervové příznaky a extrémní svalová slabost...“ Popsal několik případů pacientů, u nichž po vyloučení expozice DDT a příbuzným toxinům vymizely závažné příznaky včetně paralýzy: „Mé původní zkušenosti s více než 200 případy, o nichž jsem

informoval počátkem loňského roku, se od té doby značně rozšířily. Moje následná pozorování nejen potvrdila názor, že DDT je odpovědné za velké množství jinak nevysvětlitelných postižení lidí...“ Rovněž byla zaznamenána skutečnost, že nejvíce případů dětské obrny bylo vždy v letních měsících, kdy byl postřík DDT proti hmyzu maximální.

Pracovníci Rockefellerova institutu a AMA prostřednictvím svých agentů ve vládě USA vytvořili v letech 1946-1952 v USA zdravotní krizi zvanou dětská obrna. Dosáhli toho tím, že vědomě propagovali vysoce toxické DDT jako bezpečný způsob boje proti hmyzu, který tuto obávanou nemoc údajně šířil. Jejich propagandistická kampaň přesvědčila americké obyvatelstvo, že DDT je klíčem k zastavení šíření poliomyelitidy.

Počty případů dětské obrny náhle klesají

Národní nadace pro dětskou paralýzu (NFIP) pod vedením dvou lékařů z Rockefellerova institutu, Henryho Kumma a Thomase Riverse, odmítla kritiky, jako byli Biskind a Scobey. Přírodní léčebné postupy, jako například používání intravenózního vitamínu C při dětské paralýze, byly okamžitě odmítnuty jako „šarlatánství“. V dubnu 1953 se ředitelem výzkumu dětské obrny pro NFIP stal přední konzultant Rockefellerova institutu pro DDT, dr. Henry Kumm. Financoval výzkum vakcíny Jonase Salka proti obrně.

Jeden odvážný lékař v Severní Karolíně, dr. Fred R. Klenner, který rovněž vystudoval chemii a fyziologii, přišel s nápadem používat velké dávky intravenózní kyseliny askorbové – vitamínu C – na základě hypotézy, že jeho pacienti jsou obětí otravy toxiny a že vitamín C je silným detoxikačním prostředkem. Bylo to dávno předtím, než dr. Linus Pauling získal Nobelovu cenu za výzkum vitamínu C. Klenner dosáhl během několika dní pozoruhodných úspěchů u více než 200 pacientů během letních epidemií v letech 1949 až 1951. Rockefellerův institut a AMA neměly o léčbu žádný

zájem. Spolu s Rockefellerovými kontrolovanou Národní nadací pro dětskou obrnu financovaly pouze vývoj vakcíny proti obrně, a to na základě neprokázaného Flexnerova tvrzení, že příčinou dětské obrny je nakažlivý virus, nikoliv toxické látky v životním prostředí.

Pak se někdy v letech 1951-1952, kdy byly počty případů dětské obrny na historickém maximu, začalo objevovat něco nečekaného. Počty případů diagnostikovaných jako dětská obrna v USA začaly klesat. Pokles počtu obětí dětské obrny byl dramatický, rok od roku až do roku 1955, tedy dlouho předtím, než byla Národní nadace a vakcína Jonase Salka proti dětské obrně schválena pro veřejné použití a rozšířena.

Přibližně rok před náhlým poklesem případů dětské obrny doporučilo americké ministerstvo zemědělství farmářům, jejichž dojnice trpěly vážnými následky DDT, aby používání DDT omezili. Rostoucí obavy veřejnosti o to, jak bezpečné je DDT pro člověka, včetně medializovaných slyšení v americkém Senátu na téma DDT a dětská obrna v roce 1951, vedly také k výraznému poklesu expozice DDT do roku 1955, přestože DDT bylo v USA oficiálně zakázáno až v roce 1972.

Počet případů takzvané „dětské obrny“ se v letech 1952-1956 snížil přibližně o dvě třetiny, pozoruhodně souběžně s poklesem používání DDT. Teprve dlouho po tomto poklesu, na přelomu let 1955 a 1956, byla poprvé ve velkých populacích aplikována Salkova vakcína proti dětské obrně vyvinutá s podporou Rockefellerů. Salk a AMA připisovali tento pokles případů dětské obrny pouze vakcíně. Úmrtí a ochrnutí v důsledku Salkovy vakcíny byla zamlčována. Vláda změnila definici dětské obrny, aby dále snížila počet oficiálních případů. Současně se výrazně zvýšil počet případů onemocnění míšních nervů podobných dětské obrně, jako je akutní chabá paréza, chronický únavový syndrom, encefalitida, meningitida, syndrom Guillain-Barrého a roztroušená skleróza.

Před více než sto lety se nejbohatší muž světa, ropný magnát John D. Rockefeller, a jeho poradci rozhodli zcela změnit způsob, jakým se v USA a ve zbytku světa praktikuje medicína. Rockefellerův institut a osobnosti jako Simon Flexner doslova dohlíželi na vynález kolosálního lékařského podvodu založeného na tvrzení, že neviditelný, nakažlivý, exogenní choroboplodný zárodek, virus dětské obrny, způsobuje akutní ochrnutí, a dokonce smrt mladých lidí. Politicky zabránili jakékoli snaze o prokázání spojitosti nemoci s otravou toxiny, ať už DDT, nebo pesticidy s arsenem, nebo dokonce otravou kontaminovanými vakcínami. Jejich zločinný projekt zahrnoval úzkou spolupráci s vedením AMA a kontrolu nad vznikajícím farmaceutickým průmyslem a nad lékařským vzděláváním. Stejná Rockefellerova skupina financovala nacistickou eugeniku v Kaiser Wilhelm Institutes v Německu ve 30. letech 20. století a také Americkou eugenickou společnost. V 70. letech 20. století financovala vznik patentovaných geneticky modifikovaných plodin, které všechny vyvinula skupina Rockefellerových společností vyrábějících chemické pesticidy, a to Monsanto, DuPont a Dow.

Dnes tuto kontrolu nad veřejným zdravím a medicínským průmyslovým komplexem vykonává chránělec Davida Rockefellera a zastánce eugeniky Bill Gates, samozvaný pověřenec nad Světovou zdravotnickou organizací a vakcínami používanými po celém světě. Dr. Tony Fauci, šéf Národního institutu pro alergie a infekční choroby (NIAID), nařizuje očkování bez důkazů. Podvod, který stál za skandálem s virem dětské obrny po druhé světové válce, byl dnes zdokonalen pomocí počítačových modelů a dalších triků a přináší jeden údajně smrtící virus za druhým, od SARS-CoV-2, přes virus opičích neštovic až po virus HIV. Stejně jako v případě dětské obrny nebyl žádný z nich vědecky izolován a nebylo prokázáno, že by způsoboval daná onemocnění. Ani jeden. Stejná Rockefellerova nadace, která nepodléhá zdanění a která se dnes vydává za

dobročinnou organizaci, je v centru globální lékařské tyranie, která stojí za COVID-19 a eugenickou agendou Velkého resetu Světového ekonomického fóra. Jejich model viru poliomyelitidy jim pomohl tuto dystopickou lékařskou tyranii vytvořit. A přitom nám říkají: „Důvěřujte vědě“.

F. William Engdahl je konzultant a lektor v oblasti strategických rizik, vystudoval politologii na Princetonské univerzitě a je autorem bestsellerů o ropě a geopolitice, exkluzivně pro internetový časopis „New Eastern Outlook“.

Pozn. překl.: Další informace o dětské obrně jsou uvedeny v článku Dětská obrna: Podezření na pesticidy jako DDT a těžké kovy.

Ministr pak poděkoval Rockefellerově nadaci, která významně přispěla k vybudování ústavu v duchu svého hesla „pro blaho veškerého lidstva“.

(Zdroj: Historie Státního zdravotního ústavu v Praze)

Pozn. překl.: Působení těchto „filantropů“ nebylo ušetřeno ani Československo. Následují úryvky z několika dokumentů popisující vliv Rockefellerovy nadace na oblast veřejného zdraví a vzdělávání, zaměřené zejména na „boj s infekčními nemocemi“.

Cíle a role programů Rockefellerovy nadace v oblasti veřejného zdraví ve střední a východní Evropě v období mezi dvěma světovými válkami

„Rockefellerova nadace založená v roce 1913 byla první filantropickou organizací se sídlem v USA, která se zaměřovala na financování aktivit v oblasti veřejného zdraví nejen ve Spojených státech, ale také po celém světě. V období mezi dvěma světovými válkami se jednou z priorit Rockefellerovy nadace stalo budování státních zdravotních ústavů ve střední a východní Evropě, které měly poskytovat služby a správu v oblasti veřejného zdraví spojené s výzkumem a vzděláváním. Projekty Rockefellerovy nadace v oblasti veřejného zdraví v Evropě lze charakterizovat následujícími rysy:

1. Státní zdravotní ústavy byly plánovány jako součást obecného schématu vytvoření standardizované globální mezinárodní sítě špičkových institucí veřejného zdraví s dobře vyškoleným personálem pod vedením Rockefellerovy nadace a její Mezinárodní zdravotnické rady.
2. Projekty v oblasti veřejného zdraví využívaly amerických zkušeností a byly koncipovány za pomoci amerických poradců, nicméně ti vždy pracovali ruku v ruce s místními vládními agenturami a specialisty; proto rozhodující složkou projektu v každé zemi bylo pokročilé školení místních odborníků.
3. Projekty se zaměřovaly na specifické problémy, potřeby a požadavky jednotlivých zemí a respektovaly jejich stupeň kulturní, vědecké a sociální vyspělosti.
4. Veřejné zdravotnictví bylo chápáno velmi široce ve smyslu oboru založeného přednostně na vědě a vzdělávání, proto byly aktivity Rockefellerovy nadace zaměřeny i na některé speciální oblasti základního biologického a biomedicínského (např. bakteriologického, genetického, biochemického) výzkumu.

Československo bylo první středoevropskou zemí, kde byl tento model aplikován v letech 1920-1939, následovalo Polsko, Maďarsko a částečně Jugoslávie. Projekty Rockefellerovy nadace v těchto zemích vytvářely podmínky pro prevenci nemocí a efektivní boj s epidemiemi, poskytovaly vzdělávání, granty a stipendia. Působily také jako model vyspělé mezinárodní vědecké spolupráce a praktické

filantropie a jako nástroj demokratických myšlenek. Z projektů Rockefellerovy nadace v oblasti veřejného zdraví vzešel podnět k založení Zdravotnické organizace Společnosti národů, předchůdce Světové zdravotnické organizace.“

[https://www.academia.edu/36747604/5TH INTERNATIONAL CONFERENCE OF THE EUROPEAN SOCIETY FOR THE HISTORY OF SCIENCE](https://www.academia.edu/36747604/5TH_INTERNATIONAL_CONFERENCE_OF_THE_EUROPEAN_SOCIETY_FOR_THE_HISTORY_OF_SCIENCE)

Historie Státního zdravotního ústavu v Praze

„Státní zdravotní ústav se během osmdesáti let své existence zásadně podílel na úspěších Československa a České republiky ve zlepšování zdraví obyvatel. Vstoupil, po svém založení, do boje s infekčními chorobami a zahájil výrobu sér a očkovacích látek, dal základy moderní epidemiologii a systému mikrobiologické diagnostiky. Segrál významnou roli v rozvoji oborů hygieny, sociálního lékařství a zdravotní výchovy, analýz zdravotního stavu a vědeckých přístupů k poznání vztahů mezi faktory prostředí a zdraví.“

„Prvotním a naléhavým důvodem pro vznik nového státního ústavu pro otázky veřejného zdraví byl boj proti infekčním chorobám. Protože chyběly základní odborné i výrobní kapacity k rozvoji léčebné a preventivní vakcinace, začala se nejdříve tvořit provizoria: v roce 1918 při ústavu pro farmakologii a farmakognózi lékařské fakulty Univerzity Karlovy Státní ústav pro zkoumání léčiv (přednosta prof. Kamil Lhoták), v r. 1919 Pasteurův ústav pro výrobu očkovací látky proti vzteklině při bakteriologicko-sérologickém ústavu lékařské fakulty Karlovy univerzity s lůžkovou částí v pražské vinohradské nemocnici (přednosta prof. Ivan Honl) a Státní ústav pro přípravu humánních a veterinárních sér v Hranicích na Moravě (pluk. zdrav. MUDr. Karel Amerling), který ale brzy zanikl.

Současně se rodily představy o nové instituci, která by pokryla akutní potřeby zdravotnictví a navíc měla široký, moderní rozsah péče o veřejné zdraví. Jeden z návrhů přednesl pražský městský fyzik Ladislav Prokop Procházka, budoucí ministr zdravotnictví, na

prvním československém sociálně lékařském sjezdu v červnu 1919. Další prezentovali někteří vysokoškolští profesoři a lékaři ze státní zdravotní správy. Současně se hledaly na vybudování nové instituce prostředky, kterých po válce nebylo nazbyt, a padl návrh na jednání s Rockefellerovou nadací, která projevovala iniciativu v pomoci poválečné Evropě. Měla k dispozici prostředky i koncepce kvalitativně nových institucí veřejného zdravotnictví.

J. D. Rockefeller (1839–1937) byl prvním miliardářem na světě. Jmění získal z obchodu s obilím za občanské války v USA, po nástupu automobilizmu investoval do ropných polí a založil Standard Oil comp. Byl velkým mecenášem, financoval vznik chicagské univerzity a se synem vybuodovali Rockefellerův lékařský institut a školy veřejného zdravotnictví (School of Public Health) v Baltimore při John Hopkins University a v Bostonu. Na škole veřejného zdravotnictví při univerzitě J. Hopkinse a na harvardské univerzitě vznikl model obsahu veřejného zdravotnictví, který převzali odborníci v evropských a dalších ústavech budovaných s podporou Rockefellerovy nadace. Součástí nadace (The Rockefeller Foundation) byl International Health Board (Mezinárodní zdravotní úřad) sídlící v New Yorku, vedený Frederickem F. Russellem. Měl Mezinárodní zdravotní oddělení (International Health Division) a Mezinárodní oddělení pro výchovu lékařů (Division of Health Education). Nadace měla svou úřadovnu také v Paříži. Jako ředitel zde působil prof. S. M. Gunn.

První úspěšná jednání s pařížskou centrálou nadace měla v dubnu a květnu 1919 dcera prezidenta Alice Masaryková (1879–1966) a v červnu už přijel do Prahy reprezentant nadace, profesor hygieny a plukovník americké armády Selskar M. Gunn. Jednal s ním dr. František Hamza, sekční šéf na ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (MVZTV), významný představitel tehdejšího sociálního lékařství. Prvním výsledkem mise prof. Gunna byla stáž vybraných mladých českých lékařů Zdeňka Bernarda, Karla Drimla, Jaroslava Hůlky a Hynka Pelce v USA. Prohloubili zde své znalosti o

veřejném zdravotnictví a pozitivně ovlivnili názory nadace na pomoc Československu. Pelc na poradě nadace v USA koncem r. 1919 referoval, že Československo má dost sil, aby překonalo ekonomické potíže, ale zahraniční pomoc může vývoj urychlit. Upozornil na vlastní plány československých odborníků, které by se měly při jednání o pomoci respektovat. Na poradě se rozhodlo, že do Prahy odjede projednat představy obou stran dr. Wickliff Rose.“

„Potom se konalo několik jednání s Rockefellerovou nadací, která žádala, aby ministři zdravotnictví Vavro Šrobár a později L. P. Procházka přesněji stanovili priority pro zdraví lidu. V září 1920 přijel do Prahy za ministrem zdravotnictví Procházkou reprezentant Mezinárodního zdravotního úřadu Rockefellerovy nadace Frederick F. Russell. Procházka navrhl velký centrální zdravotní ústav s preventivním zaměřením, který dobře korespondoval s Russellovým materiálem o vybudování ‚ústavu veřejného zdravotnictví‘ v Československu. Měl se skládat z 11 oddělení, která by vyráběla séra a očkovací látky včetně prostředků na léčení vztekliny, kontrolovala je, prováděla bakteriologickou diagnostiku, výzkum ‚hlavních problémů v hygieně‘ a zajišťovala další vzdělávání lékařů ve státní zdravotní správě. Oddělení pro bakteriologickou diagnostiku mělo mít pobočky v Brně, Bratislavě a Košicích a později v dalších městech a okresech. V takové šíři se však myšlenka v první ČSR neuskutečnila.

Začátkem listopadu 1920 odjeli na čtyřměsíční stáž do USA a Anglie pracovníci ministerstva zdravotnictví dr. Vladimír Bazika, dr. Vladimír Petřík, dr. Jan Kolínský, ze Slovenska český lékař Ivan Hálek a moravský zemský zdravotní referent dr. Bohumil Vacek, pozdější ředitel SZÚ. Navštívili nemocnice, laboratoře a lékařské fakulty. Informaci o cestě podali ministru zdravotnictví 25. prosince 1920 dr. Hálek a dr. Vacek, který napsal: ‚...Je velkým úspěchem již to, že ze střední Evropy jsme my Češi první, s kterými se Američané setkali, a tuto prioritu si musíme zachovat.‘ Dále v dopise informoval, že nadace má jmění asi 85 mil. dolarů a doufá, že republika z nich část získá na své plány. Podobně jako dr. Hálek pochválil účelnou

zdravotnickou administrativu a zdravotní výchovu ve Spojených státech. Jednání s Rockefellerovou nadací byla úspěšná a počátkem listopadu 1920 se rozhodlo, že ústav bude vybudován v Praze, na pozemcích vedle vinohradské nemocnice. V první polovině prosince 1920 pak na ministerstvu zdravotnictví proběhly čtyři porady za účasti ministra, reprezentanta nadace prof. Gunna a profesorů UK Jaroslava Hlavy, Ivana Honla, Gustava Kabrhela (hygienický ústav české lékařské fakulty), Oskara Baila (hygienický ústav Německé univerzity), Kamila Lhotáka (ústav pro zkoumání léčiv) a prof. Kučery z MU v Brně. Všichni se shodli na tom, že ústav má být „instituce samostatná, určená účelům veřejné zdravotní správy a odborně vědecká“, nicméně v diskusi vznikly názorové odlišnosti a střety. V lednu 1921 byl předběžný návrh na zřízení ústavu zaslán Rockefellerově nadaci.“

„Prvním oficiálním dokumentem o uspořádání Státního zdravotního ústavu, tehdy nazvaného Státní hygienický institut, byl dopis prezidia ministerstva zdravotnictví a tělesné výchovy ze 17. ledna 1921, podepsaný ministrem Procházkou a zasláný představiteli Rockefellerovy nadace plukovníku Fredericku F. Russellovi do Paříže. Ústav se měl skládat „z různých oddělení pod jednou správou“:

1. Pasteurův ústav pro očkování proti vzteklině;
2. Stanice pro výrobu vakcíny proti neštovicím;
3. Sérologický ústav;
4. Ústav pro bakteriologickou diagnostiku s pobočkami v celé republice;
5. Ústav pro potravinářskou inspekci s pobočkami v Brně a Bratislavě;
6. Ústav hygieny s odděleními pro: a) školní hygienu a lékařské prohlídky školních dětí, b) pro experimentální psychologii, c) pro výživu, d) pro dodávku vody a její ochranu, e) odstraňování odpadu, f) technologické otázky, g) průmyslovou hygienu, h) bydlení, i) výchovu zdravotních úředníků;
7. Ústav pro kontrolu léčiv.“

„V memorandu se uvádí, že Mezinárodní zdravotní úřad (orgán nadace, pozn.) má zájem na veřejném zdraví v Republice československé, a odkazuje na podání ministerstva zdravotnictví ČSR ze 17. 1. 1921, které obsahovalo projekt založení Ústavu veřejného

zdraví (Institute of Public Health) v Praze a žádost o subvenci. Konstatuje se, že výkonný výbor nadace v červnu 1921 se zaručil poskytnout na vybudování ústavu 26 984 600 Kč. Ministerstvo zdravotnictví se v memorandu o dohodě zavázalo, že při budování ústavu bude spolupracovat s úřadem a co nejrychleji – jak to státní rozpočet dovolí – uvolní na výstavbu nejméně 23 471 700 Kč.“

„Ústav byl slavnostně otevřen 5. listopadu 1925 a v projevu při té příležitosti řekl tehdejší ministr zdravotnictví Msgre Jan Šrámek, že ‚...novým ústavem dostává se správě zdravotní důležitého doplnění, dostává se jí nástroje, prostředníka i rádce, který bude jí pomocníkem v aplikaci a vyhledávání vědeckých poznatků hygienických k účelům praxe životní, k dobru obyvatelstva‘. Ministr pak poděkoval Rockefellerově nadaci, která významně přispěla k vybudování ústavu v duchu svého hesla ‚pro blaho veškerého lidstva‘.“

„Pod titulkem ‚Státní zdravotní ústav pro Slovensko‘ napsaly 3. března 1939 Lidové noviny: ‚Ve vládní budově v Bratislavě se konala včera za předsednictví slovenského ministerského předsedy dr. Tisa jako ministra vnitra porada o zřízení Státního zdravotního ústavu slovenské krajiny, které se účastnili zástupci slovenské university lékařské, sociálních, zdravotních a zájmových institucí. Poradu zahájil dr. Tiso projevem, v němž poukázal na naléhavou důležitost zvláštního státního zdravotního ústavu pro Slovensko a zdůraznil, že tento ústav nemá být jen pomocným orgánem veřejně zdravotnickým, ale že se má věnovat všem složkám sociálně zdravotnickým, a to nejen ve výchově zdravotnického personálu, ale i výchově porodních pomocnic. Rovněž poukázal na závazek, který na sebe vzalo Slovensko tím, že vstoupilo ve styk s Rockefellerovou nadací, která přispívá v celém světě na řešení zdravotních a sociálně zdravotních problémů. Ministerský rada dr. Stodola pak přednesl zprávu o návrhu zákona o zřízení a působnosti ústavu. Konečný návrh ještě zpracují odborníci ministerstva vnitra a pak předloží slovenskému sněmu.‘“

Projev ministra zdravotnictví Jana Stráského, který byl přečten na slavnostním shromáždění 6.11.1995.

„Dámy a pánové,

je mi ctí oslovit Vás u příležitosti 70. výročí založení Státního zdravotního ústavu, jehož činnost vždycky významně přispívala ke zlepšování národního zdraví. Dnes už si nelze představit moderní stát, který by nevěnoval potřebnou pozornost ochraně a podpoře zdraví a neměl k tomu odbornou ústřední instituci. Je tomu tak ve Spojených státech, Německu, Francii, Finsku či Španělsku a v dalších zemích. Pokládám za prozíravé, že se první vláda mladé Československé republiky rozhodla vybudovat takový ústav už v roce 1920, kdy prevence teprve začínala přinášet hmatatelné výsledky.

Je zajímavou historickou paralelou, že u prvních koncepcí Státního zdravotního ústavu stáli američtí odborníci a i dnes patří kontakty mezi vaším ústavem a americkými institucemi k nejčastějším.

Myslím si, že to je nejen zásluhou vysoké úrovně amerických odborníků ve veřejném zdravotnictví, ale také výsledek zájmu o naši zemi díky důvěře a v průběh naší ekonomické a politické transformace.“

Minulost, současnost a perspektivy SZÚ

Doc. MUDr. Jaroslav Kříž, ředitel SZÚ

Projev na slavnostním shromáždění 6.11.1995

„Scházíme se na slavnostním shromáždění právě dnes, protože je to 70 roků, kdy byla poprvé otevřena brána ústavu. Skláním se v hluboké úctě, před těmi, kteří s myšlenkou na vybudování ústavu přišli a dali jí koncepční, legislativní a materiální podporu. Je jisté, že k uskutečnění úmyslu vybudovat tento ústav, významně přispěla celková politická a vlastenecká atmosféra té doby a výtečné kontakty

naší státní reprezentace se Spojenými státy, zejména Tomáše G. Masaryka, jeho ženy a sestry Alice stejně jako ministra Vlado Šrobára. Spojené státy, resp. Rockefellerova nadace také ovlivnily základní pojetí ústavu už tím, že přijaly na dlouhodobou stáž 29 významných českých odborníků, např. Pelce, Feierabenda, Vaníčka, Urbánka, Drbohlava a další. Většina z nich se později stala čelnými představiteli ústavu s vysokými funkcemi. Do moderní koncepce ústavu pozitivně zasáhl Mezinárodní zdravotní úřad a jeho reprezentant Russel, který pomohl prosadit názory, že nová instituce nemá být administrativní odnoží ministerstva zdravotnictví, ale odbornou, vědeckou a laboratorní základnou ministerstva. Nicméně hlavní tíha přípravy na vybudování ústavu ležela na domácích odbornících.“

„V roce 1933 deklaroval SZÚ toto základní poslání: zkoumat metody a léčebné prostředky proti nakažlivým chorobám, účastnit se zdravotnických akcí, zejména při epidemických, zdokonalovat a aplikovat očkovací látky a séra, vynalézat nové imunoterapeutické a diagnostické prostředky a připravovat je pro praxi.“

„V letech 1933-39 se ročně použilo 5-9 tisíc morčat, 4-10 tisíc myší, kolem 1500 krys a 1000 králíků. V roce 1994 bylo potřeba v ústavu vč. SÚKL 1400 morčat, 2500 myší, 800 králíků a 2000 potkanů.“

http://www.szu.cz/uploads/documents/knihovna_SVI/full_1996_o_1.pdf

MASARYKOVA STÁTNÍ ŠKOLA ZDRAVOTNÍ A SOCIÁLNÍ PÉČE V MEZIVÁLEČNÉM OBDOBÍ

„Masarykova státní škola zdravotní a sociální péče (MSŠZSP) představovala v meziválečném Československu nový typ ošetrovatelských škol, o jehož celosvětové rozšíření po první světové válce intenzivně usilovali pracovníci Rockefellerovy nadace (Rockefeller Foundation, RF). Koncept školy vycházel z teorie o racionalizované medicíně a humánní ekonomii, které prosazoval belgický sociální lékař René Sand (1877–1953). Její oporou byla

starší anglická teze o ‚začarovaném kruhu bídy a nemoci‘: lidé jsou nemocní, protože jsou chudí, a chudí jsou proto, že jsou nemocní. Tento začarovaný kruh měl být podle Sanda rozetnut racionalizačními opatřeními v péči o zdraví. Finanční prostředky na tato opatření měly pocházet převážně od podnikatelů.

Nejvýraznějším příkladem byl bezpochyby americký petrolejářský magnát a filantrop John D. Rockefeller (1839–1937), jehož nadace, založená v roce 1913 s nesmírně ambiciózní vizí zajistit blahobyt lidstva na celém světě, v roce 1916 finančně podpořila vznik School of Hygiene and Public Health jako součásti Univerzity Johnse Hopkinse v Baltimoru. Šlo o první instituci svého druhu na světě. Druhou školou založenou Rockefellerovou nadací v USA se stala Harvard School of Public Health v Bostonu. Škola vznikla již v roce 1913, k Harvardově univerzitě však byla přiřčena teprve v roce 1922.

Významnou platformu k prosazení Sandova pojetí představovala první světová konference o sociální práci, která se uskutečnila v Paříži v roce 1928 a kterou řídila Alice Masaryková (1879–1966), první předsedkyně Československého červeného kříže, spolu s René Sandem, který tehdy zastával pozici generálního tajemníka Ligy Červených křížů. Konference podnítila mezinárodní diskusi o novém typu sociálně zdravotní sestry a stala se zároveň impulsem k budování mezinárodní sítě škol zaměřených na výchovu těchto pracovníků. Důraz byl přitom kladen na mezinárodní vztahy, neboť sociální péče se podle přesvědčení Alice Salomonové (1872–1948), přední německé průkopnice na tomto poli, nemůže ze své podstaty uzavírat do hranic jednotlivých států.“

„Po dlouhých diskusích mezi státem, reprezentovaným ministerstvy zdravotnictví, sociální péče a školství, a Rockefellerovou nadací, která nový typ sociálně zdravotní sestry prosazovala a finančně podporovala, převládlo také v odborných kruzích v Československu přesvědčení, že stávající školní instituce v Praze (Státní ošetrovatelská škola a Vyšší škola sociální péče) neposkytují dostatečnou průpravu pro moderní sociálně-zdravotní práci a že je

proto třeba zřídit školu nového typu, která by připravila absolventy s celostním přístupem k člověku. Toto pojetí vyžadovalo širší znalosti ze sociálních, zdravotních, právních i pedagogických disciplín.“

„V roce 1925 působily na kontinentu již čtyři školy financované Rockefellerovou nadací; nejvýznamnější z nich byla v Lyonu a další pak v Krakově, Bělehradě a Záhřebu. Specifikem těchto škol bylo, že se v nich vzdělávaly budoucí sestry jak pro nemocniční péči, tak pro práci ve veřejném zdravotnictví a že byly přímo spojeny nejen s nemocnicí, ale také s univerzitou. Dlouhodobým strategickým cílem Rockefellerovy nadace bylo vybudovat co možná nejhustší síť moderních ošetrovatelských škol ve světě a postupně omezovat počty zahraničních stipendistek na angloamerických školách.“

„Teprve pod vlivem debat o podobě vzdělávání na mezinárodních sjezdech v Bruselu a Paříži, s ohledem na rezoluci II. sjezdu diplomovaných sester v Praze a poté, co se lékaři a ošetrovatelky z Československa seznámili během studijních pobytů v USA s tak zvanou epidemiologickou metodou, se podařilo ve vládě za vydatné pomoci Alice Masarykové založení nové školy prosadit.

Škola byla formálně zřízena na základě usnesení vlády ČSR ze dne 26. září 1930 ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy za součinnosti Rockefellerovy nadace a ministerstva sociální péče. V reakci na to správa nadačního fondu Rockefellerovy nadace schválila dne 10. prosince 1930 finanční podporu ve výši 100 000 USD na stavbu a vybavení školy a 25 000 USD na provoz. Škola však byla otevřena až v únoru 1936. Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava byl kontakt školy s Rockefellerovou nadací přerušen a na doporučení Frances Crowellové nepodporovat protektorátní vládu zůstala poslední částka ve výši 6 700 USD nevyplacena.“

„Výuka začala 15. února 1936, škola však byla slavnostně otevřena až 7. března 1936 u příležitosti 86. narozenin T. G. Masaryka, a to pod názvem „Masarykova státní škola zdravotní a sociální péče“. Proti

původním plánům Rockefellerovy nadace se ji nepodařilo institucionálně propojit ani se SZÚ, ani s univerzitou. Škola byla určena pro absolventky středních škol.“

https://karolinum.cz/data/clanek/6016/HUCP_2018_1_0191.pdf

DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI
